

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא היו קוברין כו.												■	מז.
וכל כך למה												?	מז.
לפי שאין קוברין רשע אצל צדיק												!	מז.
מנין שאין קוברין רשע אצל צדיק - שנאמר - (מלכים ב' י"ג) ויהי הם קברים איש והנה ראו את הגדוד וישליכו את האיש בקבר אלישע ויגע האיש בעצמות אלישע ויחי ויקם על רגליו.	דאמר רבי אחא בר חנינא:											■ !	מז.
ודילמא לאיקוימא (מלכים ב' ב') ויהי נא פי שנים ברוחך אלי?	אמר ליה רב פפא:											?	מז.
אי הכי, היינו דתניא:	אמר ליה: [רבי אחא בר חנינא]											!	מז.
על רגליו עמד, ולביתו לא הלך	[תניא]											■ !	מז.
אלא ויהי נא פי שנים היכי משכחת לה דאחייא?												?	מז.
שריפא צרעת נעמן, שהיא שקולה כמת, דכתיב (במדבר י"ב) אל נא תהי כמת.	אמר ליה רבי יוחנן:											!	מז.
וכשם שאין קוברין רשע אצל צדיק כך אין קוברין רשע חמור אצל רשע קל.												■	מז.
וליתקון ארבע קברות												?	מז.
שני קברות גמירי לה.												!	מז.
אכל חלב, והפריש קרבן, והמיר דתו וחזר בו, הואיל ונדחה - ידחה.	עולא אמר רבי יוחנן:											■	מז.
אכל חלב והפריש קרבן ונשתטה, וחזר ונשתפה, הואיל ונדחה - ידחה.	איתמר נמי, אמר רבי ירמיה אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן:											■	מז.
וצריכא, דאי אשמעינן קמייתא - משום דאיהו דחה נפשיה בידים. אבל האי, דממילא קא דחי - אימא כישן דמי. ואי אשמעינן כהא - משום דאין בידו לחזור, אבל התם דבידו לחזור - אימא לא, צריכא.												■	מז.
היו בה קדשים, קדשי מזבח - ימותו, קדשי בדיק הבית - יפדו.	רב יוסף: אף אגן נמי תנינא:											■ ■	מז.
אמאי ימותו - כיון דאיסטול הוא להו כפרה, וליסקו לגבוה	והוינן בה:											?	מז.
לאו משום דאמרין הואיל ונדחו - ידחו?												■	מז.
מי סברת מת מתוך רשעו היא ליה כפרה? מת מתוך רשעו - לא היא ליה כפרה.	אמר ליה אבוי:											?	מז.
יכול אפילו פירשו אבותיו מדרכי ציבור יטמא - תלמוד לומר: בעמיו - בעושה מעשה עמיו.	דתני רב שמעיה:											■ ?	מז.
מי קא מדמית נהרג מתוך רשעו למת מתוך רשעו? מת מתוך רשעו, כיון דכי אורחיה קמיית - לא היא ליה כפרה, נהרג מתוך רשעו כיון דלאו כי אורחיה מיית - היא ליה כפרה.	אמר ליה רבא:											!	מז.
תדע, דכתיב (תהלים ע"ט) מזמור לאסף אלהים באו גוים בנחלתך טמאו את היכל קדשך וגו' נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים בשר חסידך לחיתו ארץ, מאי עבדיך ומאי חסידך? לאו חסידך - חסידך ממש, עבדיך - הנך דמחייבי דינא דמעיקרא, וכיון דאיסטול - קרי להו עבדיך												■ !	מז.
מי קא מדמית הרוגי מלכות להרוגי בית דין? הרוגי מלכות, כיון דשלא בדין קא מיקטלי - היא להו כפרה, הרוגי בית דין כיון דבדין קא מיקטלי - לא הוי להו כפרה.	אמר ליה אבוי:											?	מז.
לא היו קוברין אותו בקברות אבותיו.	תדע, דתנן:											■ ?	מז:
ואי סלקא דעתך כיון דאיסטול הוא להו כפרה - ליקברן												?	מז:
מיתה וקבורה בעינן.												!	מז:
לא היו מתאבלין אלא אוננין, שאין אנינות אלא בלב.	מותיב רב אדא בר אהבה:											■ ?	מז:
ואי סלקא דעתך כיון דאיסטול הוא להו כפרה - ליאבלו												?	מז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
סנהדרין-נגמר הדין	מאן דאמר										
בעינן נמי עיכול בשר.											◇
נתעכל הבשר מלקטין את העצמות וקוברין אותן במקומן, שמע מינה.	דיקא נמי, דקתני:	!	■								
אבילות מאימתי קא מתחלת - מסתימת הגולל, כפרה מאימתי קא הויא- מכי חזו צערא דקברא פורתא. הלכך, הואיל ואידחו - ידחו.	רב אשי:										◇
אי הכי למה לי עיכול בשר?		?									
משום דלא אפשר.		!									
קבריה דרב הוו שקלי מיניה עפרא לאישתא בת יומא. אתו אמרו ליה לשמואל											◇ ○
יאות עבדין, קרקע עולם הוא, וקרקע עולם אינה נאסרת. דכתיב (מלכים ב' כ"ג) וישלך את עפרה על קבר בני העם. מקיש קבר בני העם לעבודה זרה, מה עבודה זרה - במחוכר לא מיתסרא, דכתיב (דברים י"ב) אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם על ההרים הרמים, על ההרים אלהיהם, ולא ההרים אלהיהם. הכא נמי, במחוכר לא מיתסר.	אמר להו: [שמואל]										◇ ■
החוצב קבר לאביו והלך וקברו במקום אחר - הרי זה לא יקבר בו עולמית.	מיתיבי:										◇ ? ■
הכא במאי עסקינן - בקבר בנין.											!
קבר חדש - מותר בהנאה, הטיל בו נפל - אסור בהנאה	תא שמע:										◇ ? ■
הכא נמי בקבר בנין.											!
נמצא אתה אומר שלש קברות הן: קבר הנמצא, קבר הידוע, קבר המזיק את הרבים.	תא שמע:										◇ ? ■
קבר הנמצא - מותר לפנותו, פינהו - מקומו טהור ומותר בהנאה.											◇ ? ■
קבר הידוע - אסור לפנותו, פינהו - מקומו טמא ואסור בהנאה.											◇ ? ■
קבר המזיק את הרבים - מותר לפנותו, פינהו - מקומו טהור, ואסור בהנאה											◇ ? ■
הכא נמי בקבר בנין.											!
וקבר הנמצא מותר לפנותו? דילמא מת מצוה הוא, ומת מצוה קנה מקומן											?
שאני מת מצוה דקלא אית ליה.											!
איתמר, האורג בגד למת, אביי אמר: אסור	[אביי]										◇ ■ ◆
מותר.	רבא:										◇ ■ ◆
אסור, הזמנה מלתא היא.	אביי:										■
מותר, הזמנה לאו מילתא היא.	רבא:										■
מאי טעמא דאביי											^
גמר (במדבר כ') שם (דברים כ"א) שם מעגלה ערופה. מה עגלה ערופה - בהזמנה מיתסרא, האי נמי - בהזמנה מיתסרא.	[אביי]										!
ורבא גמר (דברים י"ב) שם מעבודה זרה, מה עבודה זרה בהזמנה לא מיתסרא, אף הכא נמי - בהזמנה לא מיתסרא.	[רבא]										◇ ■
ורבא - מאי טעמא לא גמר מעגלה ערופה?											?
משמשין ממששין גמרינן, לאפוקי עגלה ערופה דהיא גופה קדושה.	אמר לך: [רבא]										!
ואביי מאי טעמא לא גמר מעבודה זרה?											?

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מידי דאורחיה ממדיי דאורחיה - גמרינן, לאפוקי עבודה זרה דלאו אורחא.	אמר לך: [אביי]											◇
(סימן: כפ"ה נפשי"ה דחציב"א נכיס"א דאומנ"א).												◇
כפה שהוא טמא מדרס ונתנתו לספר - טהור מן המדרס, אבל טמא מת	מיתבי:									■	?	◇
אימא: נתנתו וכרכתו.												◇
למה לי נתנתו וכרכתו?												?
כדרב חסדא.												!
האי סודרא דאזמניה למיצר ביה תפילין וצר ביה תפילין - אסור למיצר ביה פשיטי. אזמניה ולא צר ביה, צר ביה ולא אזמניה - שרי למיצר ביה פשיטי.	דאמר רב חסדא:											■
ולאביי, דאמר הזמנה מילתא היא, אזמניה אף על גב דלא צר ביה. צר ביה, אי אזמניה - אין, אי לא אזמניה - לא.												■
נפש שבנאו לשם חי - מותר בהנאה, הוסיף בו דימוס אחד לשם מת - אסור בהנאה	תא שמע:											■
הכא במאי עסקינן - דרמא ביה מת.												!
אי הכי מאי איריא הוסיף? כי לא הוסיף נמי?												?
לא צריכא, אף על גב דפנייה.												!
אם היה מכירו - חולצו, ומותר.	רפרם בר פפא אמר רב חסדא:											■
החוצב קבר לאביו, והלך וקברו בקבר אחר - הרי זה לא יקבר בו עולמית	תא שמע:											■
התם משום כבוד אביו.												!
הכי נמי מסתברא												■
אף החוצב אבנים לאביו, והלך וקברו במקום אחר - הרי זה לא יקבר בהן עולמית.	דקתני סיפא רבן שמעון בן גמליאל:											■
אי אמרת בשלמא משום כבוד אביו - שפיר. אלא אי אמרת משום הזמנה - טווי לאריגה מי איכא למאן דאמר?												■
קבר חדש - מותר בהנאה, הטיל בו נפל - אסור בהנאה.	תא שמע:											■
הטיל - אין, לא הטיל - לא												?
הוא הדין דאף על גב דלא הטיל, ולאפוקי מדרבן שמעון בן גמליאל												!
אין לנפלים תפיסת הקבר	דאמר: רבן שמעון בן גמליאל]											■
קא משמע לן.												!
מותר המתים - למתים, מותר המת - ליורשיו.	תא שמע: [ת"ק]											◇
הכא במאי עסקינן - שגבו מחיים.												!
הא לא תני הכי												?
מותר המתים - למתים, מותר המת - ליורשיו.	דתנן:											■
כיצד? גבו למתים סתם - זהו מותר המתים למתים, גבו למת זה - זהו מותר המת ליורשיו	ותני עלה:											■
וליעמיק אימא סיפא:												!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא יגע בהן עד שיבא אליהו	רבי מאיר:											◇
יעשנו דימוס על קברו, או זילוף לפני מטתו.	רבי נתן:											◇
אלא, אביי מתרץ לטעמיה, ורבא מתרץ לטעמיה												◇
דכולי עלמא הזמנה מילתא היא	אביי מתרץ לטעמיה:											◇
דחזי ליה - תפיס, דלא חזי ליה - לא תפיס.	תנא קמא סבר:											◇
רבי מאיר מספקא ליה אי תפיס אי לא תפיס, הלכך לא יגע בהן עד שיבא אליהו.	[רבי מאיר]											◇
ורבי נתן פשיטא ליה דודאי תפיס, הלכך יעשה דימוס על קברו.	[רבי נתן]											◇
לכולי עלמא הזמנה לאו מילתא היא.	רבא מתרץ לטעמיה:											◇
כי בזו ליה - אחולי מחיל זילותיה גבי יורשין.	תנא קמא סבר:											◇
ורבי מאיר מספקא ליה אי מחיל אי לא מחיל, הלכך לא יגע בהן כו'.	[רבי מאיר]											◇
ורבי נתן פשיטא ליה דלא מחיל, הלכך יעשה דימוס על קברו או זילוף לפני מטתו.	[רבי נתן]											◇
הו אביו ואמו מורקין בו כלים - מצוה על האחרים להצילן	תא שמע:											◇
התם משום מררייהו.												◇
במה דברים אמורים - שלא נגעו במטה, אבל נגעו במטה - אסורין	אי הכי היינו דקתני עלה אמר רבן שמעון בן גמליאל:											◇
במטה הנקברת עמו, דמחלפי בתכריכי המת.	תרגמה עולא											◇
כיס שעשאו להניח בו תפילין - אסור להניח בו מעות, הניח בו תפילין - יניח בו מעות	תא שמע:											◇
אימא: עשאו והניח בו תפילין - אסור להניח בו מעות, כדרב חסדא.												◇
אמר לאומן עשה לי תיק של ספר או נרתיק של תפילין, עד שלא נשתמש בהן קודש - מותר להשתמש בהן חול, נשתמש בהן קודש - אסור להשתמש בהן חול	תא שמע:											◇
תנאי היא												◇
ציפן זהב או שטלה עליהן עור של בהמה טמאה - פסולות, עור בהמה טהורה - כשירות, אף על פי שלא עיבדן לשמן.	דתניא: [ת"ק]											◇
אף עור בהמה טהורה פסולות, עד שיעבדו לשמן.	רבן שמעון בן גמליאל:											◇
מי איכא דוכתא דרמו ביה מת וארגי בגד למת?	רבינא לרבא:											◇
אין, כגון שכבי דהרפניא.	אמר ליה: [רבא]											◇
הלכתא כוותיה דאביי	דרש מרימר:											◇
הלכתא כוותיה דרבא.	רבנן אמרי:											◇
והלכתא כוותיה דרבא.												◇
הרוגי מלכות נכסיהן למלך, הרוגי בית דין - נכסיהן ליורשין.	תנו רבנן: [רבנן]											◇
אף הרוגי מלכות נכסיהן ליורשין.	רבי יהודה:											◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
והלא כבר נאמר (מלכים א' כ"א) הנה בכרם נבות אשר ירד שם לרשתו.	אמרו ליה לרבי יהודה:											◇	מח:
בן אחי אביו היה וראוי לירשו היה.	אמר להן: [רבי יהודה]											◇	מח:
והלא הרבה בנינים היו לן	[רבנן]											◇	מח:
אותו ואת בניו הרג, שנאמר (מלכים ב' ט') אם לא את דמי נבות ואת דמי בניו ראיתי	אמר להן: [רבי יהודה]											◇	מח:
ורבנן												◇	מח:
ההוא - בנינים הראויין לצאת ממנו.	[רבנן]											◇	מח:
בשלמא למאן דאמר נכסיהן למלך - היינו דכתיב (מלכים א' כ"א) ברך נבות אלהים ומלך, אלא למאן דאמר נכסיהן לירושין - למה לי ומלך?												◇	מח:
ולטעמיד אלהים למה לי? אלא לאפושי ריתחא, הכי נמי לאפושי ריתחא.												◇	מח:
בשלמא למאן דאמר נכסיהן למלך - היינו דכתיב וינס יואב אל אהל ה' ויחזק בקרנות המזבח, וכתיב (מלכים א' ב') ויאמר לא (אצא) כי פה אמות. אלא למאן דאמר נכסיהן לירושין - מאי נפקא ליה מינה?												◇	מח:
לחיי שעה.												◇	מח:
(מלכים א' ב') וישב בניהו את המלך דבר לאמר כה דבר יואב וכה ענני.												◇	מח:
אמר ליה: זיל אימא ליה: תרתי לא תעביד בהאי גברא, אי קטלית ליה - קבול לטותיה דלטייה אבוך, ואי לא - שבקיה דליקו בלטותיה דלטייה אבוך.												◇	מח:
(מלכים א' ב') ויאמר לו המלך עשה כאשר דבר ופגע בו וקברתו.												◇	מח:
כל קללות שקילל דוד את יואב נתקיימו בורעו של דוד, (שמואל ב' ג') אל יכרת מבית יואב זב ומצרע ומחזיק בפלך ונפל בחרב וחסר לחם	רב יהודה אמר רב:											◇	מח:
זב - מרחבעם, דכתיב (מלכים א' י"ב) והמלך רחבעם התאמץ לעלות במרכבה לנוס ירושלים וכתיב (ויקרא ט"ו) וכל המרכב אשר ירכב עליו הזב יטמא.												◇	מח:
מצורע - מעויהו, דכתיב (דברי הימים ב' כ"ו) ובחזקתו גבה לבו עד להשחית וימעל בה' אלהיו ויבא אל היכל ה' להקטיר על מזבח הקטרת, וכתיב (דברי הימים ב' כ"ו) והצרעת זרחה במצחו.												◇	מח:
מחזיק בפלך - מאסא, דכתיב (מלכים א' ט"ו) רק לעת זקנתו חלה את רגליו												◇	מח:
שאחזו פודגרא.	ואמר רב יהודה אמר רב:											◇	מח:
היכי דמי?	מר זוטרא בריה דרב נחמן לרב נחמן:											◇	מח:
כמחט בבשר החי.	אמר ליה: [רב נחמן]											◇	מח:
מנא ידע?												◇	מח:
אי בעית אימא מיחש הוה חייש ביה												◇	מח:
ואיבעית אימא: מרביה הוה גמיר לה												◇	מח:
ואיבעית אימא: (תהלים כ"ה) סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם.												◇	מח:
נופל בחרב - מיאשיהו, דכתיב (דברי הימים ב' ל"ה) וירו היורים למלך יאשיהו.												◇	מח:
שעשו כל גופו ככברה.	ואמר רב יהודה אמר רב:											◇	מח:
וחסר לחם - מיכניה, דכתיב (מלכים ב' כ"ה) וארחתו ארחת תמיד נתנה-לו.												◇	מח:
היינו דאמרי אינשי: תהא לוטא ולא תהא לאטה.	רב יהודה אמר רב:											◇	מח:
אתיה ליואב, דייניה.												◇	מח:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

challenge-קושיא ◊ **question-שאלה** ^
 ! תירוץ-answer
 ■ ראיה-proof

מקרא-key:

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אמר ליה: מאי טעמא קטלתיה לאבנר?												○	◇	מט.	
אמר ליה: גואל הדם דעשאל הואי.													○	◇	מט.
עשאל רודף הוה.													○	◇	מט.
אמר ליה: היה לו להצילו באחד מאבריו.													○	◇	מט.
אמר ליה: לא יכיל ליה.													○	◇	מט.
אמר ליה: השתא בדופן חמישית כיון ליה, דכתיב (שמואל ב' ב') ויכה אבנר באחרי החנית אל החמש													○	◇	מט.
בדופן חמישית, במקום שמרה וכבד תלויין בו	ואמר רבי יוחנן:												○	◇	מט.
באחד מאיבריו לא יכיל ליה?													○	◇	מט.
אמר ליה: ניוזל אבנר, מאי טעמא קטלתיה לעמשא?													○	◇	מט.
אמר ליה: עמשא מורד במלכות הוה, דכתיב (שמואל ב' ב') ויאמר המלך לעמשא הזועק־לי את איש יהודה שלשת ימים וגו' וילך עמשא להזעיק את יהודה ויוחר וגו'.													○	◇	מט.
אמר ליה: עמשא אכין ורקין דרש, אשכחינהו דפתיח להו במסכתא אמר: כתיב (יהושע א') כל איש אשר ימרה את פיך ולא ישמע את דבריך לכל אשר תצונו יומת, יכול אפילו לדברי תורה - תלמוד לומר, רק חזק ואמץ.													○	◇	מט.
אלא, ההוא גברא מורד במלכות הוה, דכתיב (מלכים א' ב') והשמעה באה עד יואב כי יואב נטה אחרי אדניה ואחרי אבשלום לא נטה.													■	◇	מט.
מאי לא נטה													^	◇	מט.
שביקש לנטות ולא נטה.	רב יהודה:												!	◇	מט.
ומאי טעמא לא נטה?													^	◇	מט.
עדיין ליחלוחית של דוד קיימת.	רבי אלעזר:												!	◇	מט.
עדיין איצטגניני של דוד קיימין.	רבי יוסי רבי חנינא												!	◇	מט.
ארבע מאות ילדים היו לו לדוד, כולן בני יפת תואר היו, ומגדלי בלורית היו, ומהלכין בראשי הגייסות היו, והן הן בעלי אגרופין של דוד.	דאמר רב יהודה אמר רב:												■ !	◇	מט.
ופליגא דרבי אבא בר כהנא													■	◇	מט.
אילמא דוד לא עשה יואב מלחמה, ואילמלא יואב לא עסק דוד בתורה. דכתיב (שמואל ב' ח') ויהי דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו ויואב בן צרויה על הצבא. מה טעם דוד עשה משפט וצדקה לכל עמו - משום דיואב על הצבא. ומה טעם יואב על הצבא - משום דדוד עשה משפט וצדקה לכל עמו.	דאמר רבי אבא בר כהנא:												■ ■	◇	מט.
(שמואל ב' ג') ויצא יואב מעם דוד וישלח מלאכים אחרי אבנר וישבו אתו מבור הסירה.													■	◇	מט.
מאי בור הסירה?													^	◇	מט.
בור וסירה גרמו לו לאבנר שיהרג.	רבי אבא בר כהנא:												!	◇	מט.
(שמואל ב' ג') ויטהו יואב אל תוך השער לדבר אתו בשלי, אמר רבי יוחנן: שדנו דין סנהדרין.	[רבי יוחנן]												■	◇	מט.
אמר ליה: מאי טעמא קטלתיה לעשאל?													○	◇	מט.
עשאל רודף היה.													○	◇	מט.
היה לך להצילו באחד מאיבריו													○	◇	מט.
לא יכילי ליה.													○	◇	מט.

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-נגמר הדין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
השתא בדופן חמישית כוונת ליה, באחד מאיבריו לא יכלת ליה?										○				מט.
לדבר אתו בשלי אמר רב יהודה אמר רב: על עיסקי שלו.	[רב יהודה אמר רב]									■			◇	מט.
(שמואל ב' ג') ויכהו שם אל החמש - אמר רבי יוחנן: בדופן חמישית, מקום שמרה וכבד תלויין בו.	[רבי יוחנן]									■			◇	מט.
(מלכים א' ב') והשיב ה' את דמו על ראשו אשר פגע בשני אנשים צדקים טובים ממנו										■			◇	מט.
טובים - שהיו דורשין אכין ורקין והוא לא דרש.										■				מט.
צדקים - שהן בפה ולא עשו, והוא באיגרת עשה.										■				מט.
(שמואל ב' ב') ועמשא לא נשמר בחרב אשר ביד יואב, אמר רב: שלא השדו.	[רב]									■			◇	מט.
(מלכים א' ב') ויקבר בביתו במדבר										■			◇	מט.
אטו ביתו מדבר הוא?										⚡				מט.
כמדבר, מה מדבר מופקר לכל - אף ביתו של יואב מופקר לכל.	רב יהודה אמר רב:									!			◇	מט.
דבר אחר: כמדבר, מה מדבר מנוקה מגזל ועריות - אף ביתו של יואב מנוקה מגזל ועריות.										!			◇	מט.
(דברי הימים א' י"א) ויואב יחיה את שאר העיר - אמר רב יהודה: אפילו מוניני וצחנתא טעים פריס להו.	[רב יהודה]									■			◇	מט.
הדרן עלך נגמר הדין														

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ארבע מיתות נמסרו לבית דין: סקילה, שריפה, הרג, וחנק.	[חכמים]											■	■
שריפה, סקילה, חנק והרג.	רבי שמעון:											■	■
זו מצות הנסקליון.													■
כל מקום ששנו חכמים דרך מניין - אין מוקדם ומאוחר, חוץ משבעה סמנין	רבא אמר רב סחורא אמר רב הונא:											■	◇
שבעה סמנין מעבירין על הכתם: רוק תפל, ומי גריסין, ומי רגלים, ונתר, ובורית, קמוליא, ואשלג.	דתנן:											■	◇
העבירן שלא כסידרן, או שהעבירן שבעתן כאחד - לא עשה ולא כלום.	וקתני סיפא:											■	■
אף ארבע מיתות, מדקא מפליג רבי שמעון - שמע מינה דוקא קתני.	רב פפא סבא משמיה דרב:											■	◇
ואידך												?	
בפלוגתא לא קא מיירי.	[רב הונא]											!	◇
אף סדר יומא.	רב פפא:											■	◇
כל מעשה יום הכפורים האמורים - על הסדר, אם הקדים מעשה לחבירו - לא עשה ולא כלום.	דתנן:											■	■
ואידך												?	
ההוא חומרא בעלמא.	[רב הונא]											!	◇
אף סדר תמיד	רב הונא בריה דרב יהושע:											■	◇
זהו סדר תמיד.	דקתני עלה:											■	■
ואידך												?	
ההוא למצוה בעלמא.	[רב הונא]											!	◇
ולאפוקי ממצות חליצה												■	◇
מצות חליצה: בא הוא ויבמתו לפני בית דין, היו נותנין לו עצה ההוגנת לו, שנאמר (דברים כ"ה) וקראו לו זקני עירו ודברו אליו, והיא אומרת (דברים כ"ה) מאן יבמי וגו' והוא אומר (דברים כ"ה) לא חפצתי לקחתה, ובלשון הקדש היו אומרים. ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחלצה נעלו וירקה בפניו - רוק הנראה לדיינין. וענתה ואמרה ככה יעשה לאיש וגו' ונקרא שמו בישראל וגו'.	דתנן:											■	■
מצות חליצה: קוראה וקורא, חולצת ורוקקת וקוראה.	ואמר רב יהודה:											■	■
מאי קא משמע לן? מתניתין היא	והוינן בה:											?	■
הא קא משמע לן: מצוה הכי, ואי אפיך - לית לן בה.												!	■
בין שהקדים חליצה לרקיקה או ריקקה לחליצה - מה שעשה עשוי.	תניא נמי הכי:											■	
ולאפוקי מהא												■	◇
כהן גדול משמש בשמונה כלים, והדיוט בארבעה: בכתונת, במכנסים, במצנפת, ואבנט. מוסיף עליהן כהן גדול חושן, ואפוד, ומעיל, וציץ.	דתנן:											■	■
מנין שלא יהא דבר קודם למכנסים - שנאמר (ויקרא ט"ז) ומכנסי בד יהיו על בשרו	ותניא:											■	■
מאי טעמא אקדמיה לכתונת? משום דאקדמיה קרא.	ותנא											■	■
וקרא מאי טעמא אקדמיה?												?	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement & קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
משום דמכסיא כולה גופיה עדיפא ליה.												!	מט:	
סקילה שריפה כו'.													<	מט:
סקילה חמורה משריפה - שכן ניתנה למגדף ולעובד עבודה זרה.													◇	מט:
מאי חומרא - שכן פושט ידו בעיקר. - אדרבה, שריפה חמורה, שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - שכן מחללת את אביה												?	◇	מט:
נשואה יוצאה לשריפה ולא ארוסה, ומדאפקה רחמנא לארוסה בסקילה - שמע מינה סקילה חמורה.	קסברי רבנן:											!	◇	נ.
סקילה חמורה מסייף - שכן ניתנה למגדף ולעובד עבודה זרה, ומאי חומרא - כדאמרן													◇	נ.
אדרבה, סייף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונן אבד												?		נ.
אמרת: איזה כח מרובה - כח המדיח או כח הנידח? הוי אומר: כח המדיח												!	◇	נ.
מדיחי עיר הנדחת בסקילה.	ותניא:											!	◇	נ.
סקילה חמורה מהנק - שכן ניתן למגדף - ולעובד עבודה זרה, ומאי חומרא - כדאמרן.													◇	נ.
אדרבה, חנק חמור, שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא - שכן הוקש כבודן לכבוד המקום												?		נ.
מדאפקיה רחמנא לארוסה בת ישראל מכלל נשואה בת ישראל מהנק לסקילה - שמע מינה סקילה חמורה.												!	◇	נ.
שריפה חמורה מסייף - שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, - ומאי חומרא - שכן מחללת את אביה.													◇	נ.
אדרבה, סייף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונן אבד												?		נ.
נאמר אביה בסקילה, ונאמר אביה בשריפה, מה אביה האמור בסקילה - סקילה חמורה מסייף, אף אביה האמור בשריפה - שריפה חמורה מסייף.												!	◇	נ.
שריפה חמורה מהנק שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - כדאמרן.													◇	נ.
אדרבה, חנק חמור שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא - שכן הוקש כבודן לכבוד המקום												?		נ.
מדאפקיה רחמנא לנשואה בת כהן מכלל נשואה בת ישראל מהנק לשריפה - שמע מינה שריפה חמורה.												!	◇	נ.
סייף חמור מהנק - שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונן אבד.													◇	נ.
אדרבה, חנק חמור שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא שכן הוקש כו'.												?		נ.
אפילו הכי פושט ידו בעיקר עדיף.												!		נ.
רבי שמעון אומר כו'.													◇	<
שריפה חמורה מסקילה - שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - שכן מחללת את אביה.													◇	נ.
אדרבה, סקילה חמורה שכן ניתנה למגדף ולעובד עבודת כוכבים, ומאי חומרא - שכן פושט ידו בעיקר.												?		נ.
רבי שמעון לטעמיה:												!	◇	נ.
אחת ארוסה ואחת נשואה יצאה לשריפה.	דאמר: [רבי שמעון]											!	◇	נ.
ומדאפקיה רחמנא לארוסה בת כהן מכלל ארוסה בת ישראל מסקילה לשריפה - שמע מינה שריפה חמורה.												!	◇	נ.
שריפה חמורה מהנק - שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - כדאמרן.													◇	נ.
אדרבה, חנק חמור שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא - שכן הוקש כבודם לכבוד המקום												?		נ.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מדאפקיה רחמנא לנשואה בת כהן מכלל נשואה בת ישראל מחנק לשריפה - שמע מינה שריפה חמורה.												◇	!	ג.
שריפה חמורה מסייף - שכן ניתנה לבת כהן שזינתה, ומאי חומרא - כדאמרן.														ג.
אדרבה, סייף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונם אבך													⚡	ג.
אמרת, וכי איזה כח מרובה, כח המדיח או כח הנידח? הוי אומר כח המדיח. וקל וחומר: ומה חנק שחמור מסייף - שריפה חמורה ממנו, סייף הקל - לא כל שכן.													!	ג.
סקילה חמורה מחנק - שכן ניתנה למגדף ולעובד עבודה זרה, ומאי חומרא - כדאמרן.														ג.
אדרבה, חנק חמור, שכן ניתן למכה אביו ואמו, ומאי חומרא - שכן הוקש כו'.													⚡	ג.
מדאפקיה רחמנא לארוסה בת ישראל מכלל נשואה בת ישראל מחנק לסקילה - שמע מינה סקילה חמורה.													!	ג.
סקילה חמורה מסייף, שכן ניתנה למגדף כו'.														ג.
אדרבה, סייף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונם אבך													⚡	ג.
אמרת: וכי איזה כח מרובה - כח המדיח או כח הנידח? הוי אומר כח המדיח. וקל וחומר: ומה חנק שחמור מסייף - סקילה חמורה ממנו, סייף הקל - לא כל שכן.													!	ג.
חנק חמור מסייף - שכן ניתן למכה אביו ואמו - ומאי חומרא - כדאמרן.														ג.
אדרבה, סייף חמור, שכן ניתן לאנשי עיר הנדחת, ומאי חומרא - שכן ממונם אבך													⚡	ג.
אמרת: וכי איזה כח מרובה - כח המדיח או כח הנידח? הוי אומר: כח המדיח.													!	ג.
מדיחי עיר הנדחת בסקילה	ותניא: [רבנן]												!	ג.
אומר בחנק.	רבי שמעון:												!	ג.
נערה המאורסה בת כהן שזינתה - בסקילה.	מרגלא בפומיה דרבי יוחנן: [רבנן]												!	ג.
בשריפה.	רבי שמעון:												!	ג.
זינתה מאביה - בסקילה	[רבנן]												!	ג.
בשריפה.	רבי שמעון:												!	ג.
מאי קא משמע לך?													^	ג.
לרבנן: נשואה יצאה לשריפה, ולא ארוסה.													!	ג.
לרבי שמעון: אחת ארוסה ואחת נשואה יצאה לשריפה.													!	ג.
וטעמא מאי													^	ג.
משום דלרבנן סקילה חמורה, לרבי שמעון שריפה חמורה.													!	ג.
נפקא מינה למי שנתחייב שתי מיתות בית דין, נידון בחמורה.													!	ג.
מאי רבי שמעון													^	ג.
שני כללות נאמרו בבת כהן.	דתניא, רבי שמעון:												!	ג.
בבת כהן ולא בבת ישראל?													!	ג.
אימא: אף בבת כהן.													!	ג.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
והוציא הכתוב נשואה מכלל נשואה, וארוסה מכלל ארוסה. מה כשהוציא הכתוב נשואה מכלל נשואה - להחמיר, אף כשהוציא הכתוב ארוסה מכלל ארוסה - להחמיר.												⊖	נא.
זוממי נשואה בת כהן בכלל זוממי נשואה בת ישראל, וזוממי ארוסה בת כהן בכלל זוממי ארוסה בת ישראל.												⊖	נא.
(ויקרא כ"א) ובת איש כהן כי תחל, יכול אפילו חללה את השבת - תלמוד לומר (ויקרא כ"א) לזנות - בחילולין שבזנות הכתוב מדבר.	תנו רבנן:											⊖	נא.
יכול אפילו פנויה												⊖	נא.
נאמר כאן אביה ונאמר להלן אביה, מה להלן - זנות - עם זיקת הבעל, אף כאן - זנות עם זיקת הבעל.												⊖	נא.
או אינו אומר אביה אלא להוציא את כל האדם?												⊖	נא.
כשהוא אומר (ויקרא כ"א) היא מחללת - הוי כל אדם אמור, הא מה אני מקיים אביה? נאמר כאן אביה ונאמר להלן אביה מה להלן - זנות עם זיקת הבעל, אף כאן - זנות עם זיקת הבעל.												⊖	נא.
אי מה להלן נערה והיא ארוסה - אף כאן נערה והיא ארוסה. נערה והיא נשואה, בוגרת והיא ארוסה, בוגרת והיא נשואה, ואפילו הזקינה מניין?												⊖	נא.
תלמוד לומר (ויקרא כ"א) ובת כהן - מכל מקום.												⊖	נא.
בת כהן אין לי אלא שניסת לכהן, ניסת ללוי ולישראל, לכותי, לחלל, לממזר ולנתין, מניין? תלמוד לומר (ויקרא כ"א) ובת איש כהן - אף על פי שאינה כהנת.												⊖	נא.
היא בשריפה ואין בויעלה בשריפה. (ויקרא כ"א) היא בשריפה ואין זוממיה בשריפה.												⊖	נא.
את אביה בשריפה ואת חמיה בסקילה.	רבי אליעזר:											⊖	נא.
יכול אפילו חיללה שבת.	אמר רב:											⊖	נא.
חיללה שבת - בת סקילה היא												⊖	נא.
הא מני רבי שמעון היא	רבא:											⊖	נא.
שריפה חמורה.	דאמר: [רבי שמעון]											⊖	נא.
סלקא דעתך אמינא: הואיל ואחמיר בהו רחמנא בכהני, דרבי בהו מצות יתירות - תידון בשריפה, קא משמע לן.												⊖	נא.
מאי שנא מיניה דידיה?												⊖	נא.
סלקא דעתך אמינא: איהו דאישתריא ליה שבת לגבי עבודה, היא כיון דלא אשתריא שבת לגבה - אימא תידון בשריפה, קא משמע לן.												⊖	נא.
יכול אפילו פנויה												⊖	נא.
הא לזנות כתיב												⊖	נא.
כדרכי אלעזר												⊖	נא.
פנוי הבא על הפנויה שלא לשום אישות עשאה זונה.	דאמר: [רבי אלעזר]											⊖	נא.
או אינו אומר אביה אלא להוציא את כל אדם												⊖	נא.
אלא מאי ניהו - שזינתה מאביה, מאי איריא בת כהן? אפילו בת ישראל נמי												⊖	נא.
אתיא הנה הנה, אתיא זמה זמה	דאמר רבא, אמר לי רב יצחק בר אבודימי:											⊖	נא.
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: קרא לאפוקי מדרבא, מדגלי רחמנא בבת כהן ולא בבת ישראל - קא משמע לן.												⊖	נא.
בת כהן, אין לי אלא שניסת לכהן, ניסת ללוי, לישראל, ולכותי, ולחלל, לנתין, ולממזר, מניין? תלמוד לומר בת איש כהן - אף על פי שאינה כהנת.												⊖	נא.
משום דאינסבא להו להני לאו בת כהן היא?												⊖	נא.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ותו: מידי כהנת לכהן כתיב?												נא.
סלקא דעתך אמינא (ויקרא כ"א) כי תחל לזנות - אמר רחמנא, הני מילי - היכא דקא מתחלא השתא, אבל הא, כיון דקא מתחלא וקיימא מעיקרא											◊	נא.
(ויקרא כ"ב) ובת כהן כי תהיה לאיש זר, כיון שנבעלה לפסול לה - פסלה	דאמר מר:										■ !	נא.
ללוי וישראל נמי (ויקרא כ"ב) ושבה אל בית אביה כנעוריה, מכלל דכי איתיה גביה - לא אכלה, אימא לא תידון בשריפה - קא משמע לן.											◊	נא.
ודלא כרבי מאיר.											◊	נא.
בת כהן שניסת לישראל ואכלה תרומה - משלמת את הקרן ואינה משלמת את החומש, ומיתתה בשריפה. ניסת לאחד מן הפסולין - משלמת קרן וחומש, ומיתתה בחנק, דברי רבי מאיר.	דתנאי: [רבי מאיר]										◊	נא.
זו וזו משלמות קרן ולא חומש, ומיתתן בשריפה.	חכמים:										◊	נא.
את אביה בשריפה, ואת חמיה בסקילה.	רבי אליעזר:										◊	נא.
מאי את אביה ואת חמיה?											^	נא.
אילימא את אביה - מאביה, ואת חמיה - מחמיה											!	נא.
מאי איריא בת כהן? אפילו בת ישראל נמי, בתו בשריפה וכלתו בסקילה											¿	נא.
אלא: את אביה - ברשות אביה, ואת חמיה - ברשות חמיה.											◊	נא.
כמאן?											^	נא.
אי כרבנן											!	נא.
נשואה יצאת לשריפה, ולא ארוסה.	האמרי: [רבנן]										¿	נא.
אי כרבי שמעון											!	נא.
אחת ארוסה ואחת נשואה בשריפה.	האמר: [רבי שמעון]										¿	נא.
ואי כרבי ישמעאל											!	נא.
ארוסה יצאת לשריפה ולא נשואה	האמר: [רבי ישמעאל]										¿	נא.
את חמיה חנק הוא											¿	נא.
כך היא הצעה של משנה: לעולם כרבנן, והכי קאמר:	שלח רבין משמיה דרבי יוסי ברבי חנינא:										!	נא.
כל שהוא למטה ממיתת אביה, ומאי ניהו - נשואה בת ישראל, דאילו נשואה בת ישראל בחנק - הכא במיתת אביה, בשריפה.											■ !	נא.
כל שהיא למעלה ממיתת אביה, ומאי ניהו - ארוסה בת ישראל, דאילו ארוסה בת ישראל בעלמא בסקילה - הכא במיתת חמיה, בסקילה.											■ !	נא.
מידי למעלה למטה קתני?	מתקיף לה רבי ירמיה:										¿	נא.
לעולם כרבי ישמעאל. והכי קאמר:	אלא אמר רבי ירמיה:										!	נא.
את אביה - ברשות אביה, בשריפה.											■ !	נא.
ואת חמיה - מחמיה, בסקילה, וכל אדם - בחנק.											■ !	נא.
מאי שנא? או אידי ואידי ממש, או אידי ואידי רשות.	רבא:										¿	נא.
לעולם כרבי שמעון, וקסבר רבי אליעזר: נשואה כארוסה. מה ארוסה - חד דרגא מסקינן לה, מסקילה לשריפה. אף נשואה - חד דרגא מסקינן לה, מחנק לסקילה.	אלא אמר רבא:										!	נא.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- הנקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story- מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
--	--

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא אידי ואידי רבי שמעון בשריפה קאמר	מתקף לה רבי חנינא:											נא:
לעולם כרבנן, ואיפוך את אביה - בסקילה, ואת חמיה - בשריפה. והאי דקאמר את אביה - סירכא בעלמא נקט.	אלא אמר רבינא:											נא:
הלכה כדשלה רבין משמיה דרבי יוסי ברבי חנינא.	רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב:											נא:
הלכתא למשיחא?	רב יוסף:											נא:
אלא מעתה, שחיטת קדשים לא ליתניי הלכתא למשיחא אלא - דרוש וקבל שכר, הכא נמי - דרוש וקבל שכר.	אמר ליה אביי:											נא:
הכי קאמרי: הלכתא למה לי? סוגיא דשמעתא הלכה קאמר.												נא:
מאי רבי ישמעאל												נא:
(ויקרא כ"א) ובת איש כהן כי תחל לונות - בנערה והיא ארוסה הכתוב מדבר. אתה אומר בנערה והיא ארוסה, או אינו אלא אפילו נשואה? תלמוד לומר (ויקרא כ') איש אשר ינאף את אשת רעהו מות יומת הנאף והנאפת, הכל היו בכלל הנואף והנאפת - הוציא הכתוב בת ישראל בסקילה, ובת כהן בשריפה. מה כשהוציא הכתוב את בת ישראל לסקילה - ארוסה ולא נשואה, אף כשהוציא הכתוב בת כהן לשריפה - ארוסה ולא נשואה.	דתניא:											נא:
זוממיה ובעלה בכלל (דברים י"ט) ועשיתם לו כאשר זמם וגו'.												נא:
בועלה מאי כאשר זמם איכא?												נא:
אלא: זוממיה בכלל מיתת בועלה, משום שנאמר ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ולא לאחותו, דברי רבי ישמעאל.	[רבי ישמעאל]											נא:
אחת ארוסה ואחת נשואה יצאת לשריפה. יכול אפילו פנויה - נאמר כאן אביה ונאמר להלן אביה. מה להלן - זנות עם זיקת הבעל, אף כאן - זנות עם זיקת הבעל.	רבי עקיבא:											נא:
אי מה להלן נערה והיא ארוסה - אף כאן נערה והיא ארוסה	אמר ליה רבי ישמעאל:											נא:
ישמעאל אחי (ויקרא כ"א) בת ובת אני דורש.	אמר ליה רבי עקיבא:											נא:
וכי מפני שאתה דורש בת ובת נוציא זו לשריפה? אם משמע להביא את הנשואה - הביא את הפנויה, ואם משמע להוציא את הפנויה - הוציא את הנשואה.	אמר ליה: [רבי ישמעאל]											נא:
אהני גזירה שוה למעוטי פנויה, ואהני בת ובת לרבנות את הנשואה.	ורבי עקיבא:											נא:
מדקאמר ליה בת ובת שמע מינה הדר ביה מגזירה שוה.	ורבי ישמעאל סבר:											נא:
ורבי ישמעאל, האי בת ובת מאי דריש ביה?												נא:
מיבעי ליה לכדתני אבוהי דשמואל בר אבין:	[רבי ישמעאל]											נא:
לפי שמצינו שחלק הכתוב בזכרים בין תמימים לבעלי מומין, יכול נחלוק בבנותיהן - תלמוד לומר בת ובת.	[דתני אבוהי דשמואל בר אבין]											נא:
ורבי עקיבא												נא:
(ויקרא כ"א) מוהם מקריבם והיו קדש, נפקא.	[רבי עקיבא]											נא:
ורבי ישמעאל												נא:
אי מההיא - הוה אמינא: הני מילי אינהו, אבל בנותיהן - לא, קא משמע לן.	[רבי ישמעאל]											נא:
ורבי ישמעאל, האי (ויקרא כ"א) אביה היא מחללת, מאי דריש ביה?												נא:
מבעי ליה לכדתניא:	[רבי ישמעאל]											נב:
מה תלמוד לומר את אביה היא מחללת - שאם היו נוהגין בו קודש - נוהגין בו חול, כבוד - נוהגין בו בזיון, ואומרי: ארור שזו ילד, ארור שזו גידל, ארור שיצא זו מחלציו.	[תניא] היה רבי מאיר אומר:											נב:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כמאן קרינן רשיעא בר רשיעא ואפילו לרשיעא בר צדיקא, כמאן - כהאי תנא.	רב אשי:											■
זו מצות הנסקלין.												■
מאי תנא דקתני זו מצות הנסקלין?												‡
נגמר הדין, מוציאין אותו לסקלו, בית הסקילה היה גבוה שתי קומות.	משום דתנא:											! ◇
ואידי דקא בעי למיתנא מצות הנשרפין - תנא נמי זו מצות הנסקלין.												! ◇
מצות הנשרפין היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו, ונותנין סודר קשה לתוך הרכה, וכורך על צוארו, זה מושך אצלו וזה מושך אצלו עד שפותח את פיו, ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו, ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו.	[רבנן]											◆ ■
אף הוא אם מת בידם לא היו מקיימין בו מצות שריפה. אלא, פותח את פיו בצבת שלא בטובתו, ומדליק את הפתילה וזורקה לתוך פיו, ויורדת לתוך מעיו וחומרת את בני מעיו.	רבי יהודה:											◆ ■
מעשה בבת כהן אחת שזינתה, והקיפוה הבילי זמורות, ושרפוה.	רבי אלעזר ברבי צדוק:											○ ■
מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי.	אמר לו: [רבי יהודה]											■ ■
מאי פתילה?												^
פתילה של אבר.	רב מתנה:											! ◇
מנא לן?												^
אתיא שריפה שריפה - מעדת קרח, מה להלן - שריפת נשמה וגוף קיים, אף כאן - שריפת נשמה וגוף קיים.												! ◇
אתיא שריפה שריפה מבני אהרן, מה להלן שריפת נשמה וגוף קיים - אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים.	רבי אלעזר:											! ◇
מאן דיליף מעדת קרח - מנא ליה?												^
דכתיב (במדבר י"ז) ואת מחתות החטאים האלה בנפשתם - שנשמתן נשרפת וגוף קיים.												! ◇
ואידך												‡
ההיא שריפה ממש, היא, ומאי בנפשתם - שנתחייבו שריפה על עסקי נפשם, כדריש לקיש.	[רבי אלעזר]											! ◇
מאי דכתיב (תהלים ל"ה) בחנפי לעגי מעוג חרק עלי שנימו, בשביל חנופה שהחניפו לקרח על עסקי לגימה - חרק עליהן שר של גיהנם שניו.	דאמר ריש לקיש:											■ ! ◇
ומאן דיליף מבני אהרן - מנא ליה?												^ ◇
דכתיב (ויקרא י') וימתו לפני ה' - כעין מיתה.												! ◇
ואידך												‡
ההוא שריפה ממש הוא, ומאי דכתיב וימתו - דאתחיל בהו מגואי, כעין מיתה.	[אידך]											! ◇
שני חוטין של אש יצאו מבית קודש הקדשים, ונחלקו לארבע, ונכנסו שנים בחוטמו של זה ושנים בחוטמו של זה, ושרפום.	דתניא, אבא יוסי בן דוסתאי:											■ ! ◇
והכתיב (ויקרא י') ותאכל אותם												‡
אותם ולא בגדיהם.												! ◇
ונילף מפרים הנשרפים, מה להלן שריפה ממש - אף כאן שריפה ממש												‡ ◇
מסתברא, מאדם הוה ליה למילף, שכן: אדם, חוטא, נשמה, פיגול.												! ◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	
אדרבה, מפרים הנשרפים הוה ליה למילף, שכן: מכשיר לדורות.												ז	נב.	
הנך נפישין.												!	נב.	
מאן דיליף מעדת קרה - מאי טעמא לא יליף מבני אהרן?												ז	נב.	
ההוא שריפה ממש הוא.												!	נב.	
ונילף מינה												ז	נב.	
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוח:											!	נב.	
וכי מאחר דאיכא דרב נחמן, גזירה שוה למה לי?												ז	נב.	
אי לא גזירה שוה - הוה אמינא: שריפת נשמה וגוף קיים - לאו שריפה היא כלל, ואי משום ואהבת לרעך כמוך - לפיש ליה חבילי זמורות כי היכי דלישרוף לעגל, קא משמע לן.												!	נב.	
וכבר היו משה ואהרן מהלכין בדרך ונדב ואביהווא מהלכין אחריהן וכל ישראל אחריהן, אמר לו נדב לאביהווא: אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה נגהיג את הדור?												o	נב.	
אמר להן הקדוש ברוך הוא: הנראה מי קובר את מי.												o	נב.	
היינו דאמרי אינשי: נפישו גמלי סבי דטעיני משכי דהוגני.	רב פפא:											o	נב.	
למה תלמיד חכם דומה לפני עם הארץ? בתחלה דומה לקיתון של זהב, סיפר הימנו - דומה לקיתון של כסף, נהנה ממנו - דומה לקיתון של חרש, כיון שנשבר - שוב אין לו תקנה.	רבי אלעזר:											■	נב:	
אימרתא בת טלי בת כהן שזינתה הואי, אקפה רב חמא בר טוביה חבילי זמורות ושרפה.	[רב חמא בר טוביה]											o	נב:	
טעה בתרתי, טעה בדרב מתנה, וטעה בדתיא:	רב יוסף:											■	נב:	
(דברים י"ז) ובאת אל הכהנים הלויים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם, בזמן שיש כהן - יש משפט, בזמן שאין כהן - אין משפט.	[תניא]											■ ■	נב:	
מעשה בבת כהן שזינתה וכו'.	רבי אלעזר ברבי צדוק:											o	נב:	
בית דין של צדוקים הוה.	רב יוסף:											■	נב:	
הכי אמר להו והכי אהדרו ליה?												ז	נב:	
זכורני כשהייתי תינוק ומורכב על כתיפו של אבא, והביאו בת כהן שזינתה, והקיפוה חבילי זמורות ושרפוה.	והתניא, אמר רבי אלעזר ברבי צדוק:											■ ז	נב:	
קטן היית, ואין מביאין ראייה מן הקטן.	אמרו לו:											■ ז	נב:	
שני מעשים הוו.												!	נב:	
הי אמר להו ברישא?												^	נב:	
אילימא הא קמייא אמר להו ברישא												!	נב:	
אמר ליה כשהוא גדול ולא אשגחו ביה, אמר להו כשהוא קטן ואשגחו ביה?												ז	נב:	
אלא: הא אמר להו ברישא, ואמרו ליה: קטן היית. ואמר להו כשהוא גדול. ואמרו ליה: מפני שלא היה בית דין של אותה שעה בקי.												!	נב:	
מצות הנהרגין - היו מתיזין את ראשו בסיף, כדרך שהמלכות עושה.	[רבנן]											◆ ■	נב:	
ניוול הוא לו, אלא מניחין את ראשו על הסדן וקוצץ בקופיץ.	רבי יהודה:											◆ ■	נב:	
אין מיתה מנוולת מזו.	אמרו לו:											■ ■	נב:	
אף אני יודע שמיתה מנוולת היא, אבל מה אעשה, שהרי אמרה תורה (ויקרא י"ח) ובחקתיים לא תלכון יהודה להכמים:	תניא, אמר להן רבי יהודה להכמים:											■ ◆	נב:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ורבנן												נב: &
כיון דכתיב סייף באורייתא - לא מינייהו קא גמרינן. דאי לא תימא הכי	[רבנן]											נב: & !
שורפין על המלכים ולא מדרכי האמורי	הא דתניא:											נב: & ! ■
היכי שרפינן? והכתיב ובחקתיהם לא תלכּו												נב: & !
אלא, כיון דכתיב שריפה באורייתא, דכתיב (ירמיהו ל"ד) ובמשפחות אבותיך וגו' - לאו מינייהו קא גמרינן.												נב: ! !
והכא נמי, כיון דכתיב סייף באורייתא - לאו מינייהו קא גמרינן.												נב: !
אלו הן הנהרגין: הרוצח ואנשי עיר הנדחת.	והא דתנן באידך פירקין:											נב: & ! ■
בשלמא עיר הנדחת - כתיב בהו (דברים י"ג) לפי חרב. אלא רוצח מגלן?												נב: &
(שמות כ"א) נקם ינקם, נקימה זו איני יודע מה הוא, כשהוא אומר (ויקרא כ"ו) והבאתי עליכם חרב נקמת נקם ברית - הוי אומר נקימה זו סייף.	דתניא:											נב: & ! ■
ואימא דבריו ליה מיברן												נב: &
לפי חרב כתיב.												נב: !
ואימא דעביד ליה גיסטרא												נב: &
אמר קרא (ויקרא י"ט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוא:											נב: !
אשכחן דקטל עבדא, בר חורין מנא לן?												נב: &
ולאו קל וחומר הוא: קטל עבדא - בסייף, בר חורין בחנק?												נב: !
הניחא למאן דאמר חנק קל, אלא למאן דאמר חנק חמור - מאי איכא למימר?												נב: &
נפקא ליה מדתניא:												נב: !
(דברים כ"א) ואתה תבער הדם הנקי מקרבך - הוקשו כל שופכי דמים לעגלה ערופה, מה להלן - בסייף ומן הצואר אף כאן בסייף ומן הצואר.	[תניא]											נב: ! ■
אי מה להלן בקופיץ וממול עורף, אף כאן בקופיץ וממול עורף?												נב: &
אמר קרא ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	רב נחמן אמר רבה בר אבוא:											נב: !
מצות הנחנקין - היו משקעין אותו בזבל עד ארכובותיו, ונותן סודר קשה לתוך הרכה, וכורך על צוארו, זה מושך אצלו וזה מושך אצלו, עד שנפשו יוצאת.												נב: ■
(ויקרא כ') איש - פרט לקטן, (ויקרא כ') אשר ינאף את אשת איש - פרט לאשת קטן, (ויקרא י"ט) אשת רעהו - פרט לאשת אחירים, (ויקרא כ') מות יומת - בחנק.	תנו רבנן:											נב: & ■
אתה אומר בחנק, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה?												נב: &
אמרת: כל מקום שנאמר מיתה בתורה סתם - אין אתה רשאי למושכה להחמיר עליה, אלא להקל עליה, דברי רבי יאשיהו.	[רבי יאשיהו]											נב: !
לא מפני שהיא קלה, אלא: כל מיתה האמורה בתורה סתם אינה אלא חנק.	רבי יונתן:											נב: !
נאמר מיתה בידי שמים, ונאמר מיתה בידי אדם. מה מיתה האמורה בידי שמים - מיתה שאין בה רושם, אף מיתה האמורה בידי אדם - מיתה שאין בה רושם.	רבי:											נב: !
ואימא שריפה												נב: &
מדאמר רחמנא בת כהן בשריפה - מכלל דהא לאו בת שריפה היא.												נב: !
בשלמא לרבי יונתן - כדקא מפרש רבי טעמא, אלא לרבי יאשיהו - ממאי דאיכא חנק בעולם? אימא סייף												נב: &

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
--	---

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ארבע מיתות גמרא גמירי להו.	רבא:											◇
מאי לא מפני שהיא קלה												^
קמיפלגי בפלוגתא דרבי שמעון ורבנן.												◇
שאר הנסקלין דלא כתיב בהו סקילה, דגמרי מאוב וידעוני, במאי גמרי? במות יומתו גמרי, או בדמיהם במ גמרי?	רבי זירא לאביי:											◇
בדמיהם דמיהם במ גמרי. דאי במות יומתו גמרי, דמיהם דמיהם למה ליה?	אמר ליה: [אביי]											◇
אלא מאי - בדמיהם דמיהם גמרי, מות יומתו למה ליה?												?
(במדבר לה) מות יומת המכה רצח הוא, אין ליה אלא במיתה הכתובה בו, מניין שאם אי אתה יכול להמיתו במיתה הכתובה בו שאתה ממיתו בכל מיתה שאתה יכול להמיתו - תלמוד לומר מות יומת המכה - מכל מקום.	כדתניא:											◇
ואי במות יומתו גמרי מאי קא קשיא ליה?	רב אחא מדפתי לרבינא:											◇
אילמא אשת איש קא קשיא ליה למית ולמיגר מות יומת מאוב וידעוני, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה												!
מדאמר רחמנא ארוסה בסקילה - מכלל דנשואה לאו בסקילה.												?
ואלא מכה אביו ואמו קא קשיא ליה, למית ולמיגר מאוב וידעוני.												!
עד דגמרי מאוב וידעוני - ליגמרו מאשת איש, דאי אתה רשאי למושכה להחמיר עליה אלא להקל עליה												?
שאר הנסקלין גופייהו קא קשיא ליה, דאי במות יומת גמרי - עד דגמרי מאוב וידעוני, ליגמרו מאשת איש.	אמר ליה: [רבינא]											◇
אלו הן הנסקלין: הבא על האם, ועל אשת האב, ועל הכלה, ועל הזכור, ועל הבהמה, והאשה המביאה את הבהמה, והמגדף, והעובד עבודה זרה, והנותן מזרעו למולך, ובעל אוב וידעוני, והמחלל את השבת, והמקלל אביו ואמו, והבא על נערה המאורסה, והמסית, והמדח, והמכשף, ובן סורר ומורה.												■
הבא על האם - חייב עליה משום אם ומשום אשת אב	[רבנן]											◇
אינו חייב אלא משום האם בלבד.	רבי יהודה:											◇
הבא על אשת אב חייב משום אשת אב ומשום אשת איש, בין בחיי אביו בין לאחר מיתת אביו, בין מן האירוסין בין מן הנישואין.												■
הבא על כלתו - חייב עליה משום כלתו, ומשום אשת איש, בין בחיי בנו בין לאחר מיתת בנו, בין מן האירוסין בין מן הנישואין.												■
אם לא היתה אמו ראויה לאביו - אינו חייב אלא משום האם בלבד.	תניא, רבי יהודה:											◇
מאי אינה ראויה לו?												^
אילמא חייבי כריתות וחייבי מיתות בית דין												!
מכלל דרבנן סברי אף על גב דאינה ראויה לו? הא לית ליה קידושין בגווה												?
אלא: חייבי לאוין. ורבי יהודה סבר לה כרבי עקיבא												◇
אין קידושין תופסין בחייבי לאוין.	דאמר: [רבי עקיבא]											◇
איסור מצוה ואיסור קדושה - חולצות ולא מתייבמות, איסור מצוה - שניות מדברי סופרים. ואמאי קרו להו איסור מצוה - שמצוה לשמוע דברי חכמים. איסור קדושה - אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ואמאי קרו להו איסור קדושה - דכתיב (ויקרא כ"א) קדשים יהיו לאלהיהם.	מתיב רב אושעיא: [ת"ק]											◇
רבי יהודה מחליף.	ותניא עלה:											◇
חלופי הוא דמחליף, הא חליצה - בעיא.												?

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואי סלקא דעתך רבי יהודה כרבי עקיבא סבירא ליה, מכדי חייבי לאוין לרבי עקיבא כחייבי כריתות דמי, וחייבי כריתות - לאו בני חליצה ויבום נינהו												גג
לדבריו דתנא קמא קאמר, וליה לא סבירא ליה.											!	גג
אינו חייב אלא משום האם בלבד.	כי אתא רבי יצחק תני כדתנן: רבי יהודה:										■	גג
וטעמא מאי?											^	גג
דאמר קרא (ויקרא י"ח) אמך היא - משום אמו אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אשת אב.	אביי:										!	גג
אלא מעתה (ויקרא י"ח) ערות אשת אביך לא תגלה ערות אביך היא - משום אשת אב אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אמו? אלא: אמו שהיא אשת אבי, קאי הכא - וממעט לה, קאי הכא - וממעט לה. השתא אמו שאינה אשת אביו - מיחייב, אשת אביו שאינה אמו - מיחייב, אמו שהיא אשת אביו לא מיחייב כלל?											ז	גג
ותו: לרבנן נמי הכתיב אמך היא											ז	גג
אלא, ההוא מיבעי ליה לכדכרב שישא בריה דרב אידי											!	גג
לרבי יהודה נמי, ההוא מיבעי ליה לכדכרב שישא בריה דרב אידי?											ז	גג
אמר קרא ערותה - משום ערוה אחת אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום שתי ערות.	אלא אמר רב אחא בריה דרב איקא:										!	גג
אלא מעתה (ויקרא י"ח) ערות כלתך לא תגלה אשת בנך היא לא תגלה ערותה, הכי נמי, משום ערוה אחת אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום שתי ערות?											ז	גג
הבא על כלתו - חייב עליה משום כלתו, ומשום אשת איש, בין בחיי בנו בין לאחר מיתת בנו	והתנן:										■ ז	גג
ולא פליגי רבי יהודה											ז	גג
אלא: כיון דחד גופא הוא אף על גב דתרי איסורי נינהו - כתיב ערותה											!	גג
הכא נמי - כיון דחד גופא הוא, אף על גב דתרי איסורי נינהו כתיב ערותה.											ז	גג
קסבר רבי יהודה ערות אביך - זו אשת אביך, ומייתי לה בגזירה שוה. ומשמע בין אשת אביו שהיא אמו בין אשת אביו שאינה אמו. אמו שאינה אשת אביו מניין - תלמוד לומר ערות אמך לא תגלה אמך היא, משום אמו אתה מחייבו ואי אתה מחייבו משום אשת אביו.	אלא אמר רבא:										!	גג
(ויקרא כ') איש - פרט לקטן, (ויקרא כ') אשר ישכב את אשת אביו, משמע בין אשת אביו שהיא אמו, ובין אשת אביו שלא אמו. אמו שאינה אשת אביו מניין - תלמוד לומר (ויקרא כ') ערות אביו גלה, מופנה, להקיש ולדון ממנו גזרה שוה.	תניא כוותיה דרבא:										■ ■	גג
מות יומתו - בסקילה.											■ ■	גג
אתה אומר בסקילה, או אינו אלא באחת מכל מיתות האמורות בתורה?											ז ■	גג
נאמר כאן דמיהם במ ונאמר באוב וידעוני דמיהם במ, מה להלן בסקילה - אף כאן בסקילה.											!	גג
עונש שמענו, אזהרה מניין?											ז	גג
תלמוד לומר (ויקרא י"ח) ערות אביך לא תגלה. ערות אביך - זו אשת אביך.											!	גג
אתה אומר אשת אביך, או אינו אלא ערות אביך ממש?											ז ■	גג
נאמר כאן ערות אביך לא תגלה ונאמר להלן (ויקרא כ') ערות אביו גלה, מה להלן - באישות הכתוב מדבר, אף כאן - באישות הכתוב מדבר. ומשמע בין אשת אביו שהיא אמו בין אשת אביו שאינה אמו.											!	גג
אמו שאינה אשת אביו מניין?											ז ■	גג
תלמוד לומר (ויקרא י"ח) ערות אמך לא תגלה.											!	גג
אין לי אלא באזהרה, שעשה הכתוב אמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו, עונש מניין?											ז ■	גג

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

סנהדרין-ארבע מיתות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
נאמר כאן ערות אביך לא תגלה ונאמר להלן ערות אביו גלה, מה באזהרה - עשה הכתוב אמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא - אשת אביו, אף בעונש - עשה הכתוב אמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו.												◇	גד.
(ויקרא י"ח) אמך היא - משום אמו אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אשת אב.			■									◇	גד.
ורבנן, ערות אביך ממש, - האי (ויקרא י"ח) מואת זכר נפקא						⚡						◇	גד.
לחייב עליו שתים, וכדרב יהודה.										!			גד.
נכרי הבא על אביו - חייב שתים, הבא על אחי אביו - חייב שתים.	דאמר רב יהודה:		■	!								◇	גד.
מסתברא מילתא דרב יהודה בישראל, בשוגג, ובקרבן. והאי דקאמר נכרי - לישנא מעליא הוא. דאי סלקא דעתך נכרי ממש - דינו מאי ניהו - קטלא, בתרי קטלי קטלת ליה?	רבא:			■									גד.
הבא על אביו - חייב שתים, הבא על אחי אביו - חייב שתים.	תניא נמי הכי:			■								◇	גד.
דלא כרבי יהודה	איכא דאמרי:		■									◇	גד.
אפילו תימא רבי יהודה, ומייתי לה בקל וחומר מאחי אביו ומה אחי אביו דקורבה דאביו הוא - חייב שתים, אביו - לא כל שכן.	ואיכא דאמרי:		■									◇	גד.
וקמפילגי בפלוגתא דאביי ורבא.			■									◇	גד.
עונשין מן הדין	מר סבר:		■	■									גד.
אין עונשין מן הדין.	ומר סבר:		■	■									גד.
ורבנן אזהרה לאשת אביו מנא להו?						⚡						◇	גד.
נפקא להו מערות אשת אביך לא תגלה.	[רבנן]									!		◇	גד.
ורבי יהודה						⚡							גד.
ההוא מיבעי ליה לאזהרה לאשת אביו לאחר מיתה.	[רבי יהודה]									!		◇	גד.
ורבנן						⚡							גד.
ההוא מסיפא דקרא נפקא ערות אביך היא.	[רבנן]									!		◇	גד.
ורבי יהודה						⚡							גד.
ההוא מיבעי ליה: משום אשת אב אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום אשת איש.	[רבי יהודה]									!		◇	גד.
הבא על אשת אב - חייב עליה משום אשת אב, ומשום אשת איש, בין בחיי אביו בין לאחר מיתת אביו	והאנן תנן:		⚡	■								◇	גד.
ולא פליג רבי יהודה						⚡							גד.
פליג בברייתא.	אביי:									!		◇	גד.
ורבנן, עונש דאשת אביו לאחר מיתה מנא להו? בשלמא רבי יהודה - מייתי לה בגזירה שוה, אלא רבנן מנא להו?						⚡						◇	גד.
ההוא ערות אביו גלה, דמפיק לה רבי יהודה לגזירה שוה - מפקי ליה אינהו לעונש דאשת אביו לאחר מיתה.	אמרי לך: [רבנן]									!		◇	גד.
ורבנן, עונש לאמו שאינה אשת אביו מנא להו?						⚡						◇	גד.
אמר קרא אמך היא - עשאה הכתוב לאמו שאינה אשת אביו כאמו שהיא אשת אביו.	רב שישא בריה דרב אידי:									!		◇	גד.